

We Are Camera

Autor: Fritz Kater

Născut în 1964 în RFG, **Armin Petras / Fritz Kater**, s-a stabilit cinci ani mai târziu împreună cu părinții în RDG. Între 1985-1987 a studiat regia la Facultatea de teatru Ernst Busch din Berlinul de Est. În 1988, el s-a mutat în Berlinul de Vest. A fost mai întâi asistent de regie la Frankfurter TAT (*Theater am Turm*) și la *Münchner Kammerspiele*, apoi a început să regizeze la mai multe teatre, inclusiv la *Volksbühne Berlin*. A devenit celebru de îndată ce a-nceput să-și monteze propriile piese la *Deutsches Theater Berlin*, la *Thalia Theater Hamburg* ș. a. De altfel, *Theater heute* l-a și ales doi doi ani l-a rând (2003 și 2004) autorul anului pentru piesele *vremea să iubești vremea să mori* și *we are camera / Jasonmaterial*. Ca regizor, el își folosește numele **Armin Petras**, ca dramaturg, pseodonomul **Fritz Kater**. A scris peste 20 de piese de teatru, a fost distins, printre altele, cu **Premiul pentru cel mai bun dramaturg** la Festivalul de la Mülheim an der Ruhr, cu **Leipziger Theaterpreis**, cu **Premiul Lessing** și cu **Premiul Else Lasker-Schüler pentru dramaturgie**.

Sinopsis

Genul: Dramă

Distribuția: 2 f, 3 b

Acțiunea se plimbă, fără vreo determinare ori vreo necesitate dramaturgică aparentă, între 1963 și 1993. Pleacă din RDG și se mută, „sub acoperire”, în RFG. Sub pretextul (mascăt) al unei camere de filmat (fie ea ascunsă ori la vedere), toate întâmplările prin care trece familia formată din mamă și tată (Paula și Ernst), fiu și fiică (Mirco și Sonja) sunt înregistrate de un aparat de filmat. Mirco și Sonja au vârste fragede în clipa când părinții lor fug din est în vest. Misterul învăluie toate acțiunile lor, toate aventurile prin care trec, toate încercările la care sunt supuși. Iar când ajung într-un hotel ce pare scos dintr-un thriller american, atmosfera misterioasă atinge apogeul, căci acolo apare personajul Johnny – „superman / conterganskinhead / personalitate multiplă”, conform precizării autorului. În multipla personalitate a enigmaticului Johnny este insinuată inclusiv cea a faimosului actor hollywoodian Johnny

Depp. Pentru ca, în final să deducem că acest Johnny este un agent secret, sau un agent dublu, sau un fel de James Bond, sau un fel de agent de informații pus să spioneze familia celor patru transfugi. Fapt este că Johnny se lansează într-o relație erotică (și, probabil, și sentimentală) cu Paula, iar de aici, lucrurile se complică și mai tare.

Textul este structurat în 25 de scene, la începutul fiecăreia precizându-se locul și mometul acțiunii. Între timp, copiii devin adulți, Sonja are, la rândul ei un copil, Mirco urmează o carieră de cameraman, sau de DOP, sau, poate are doar un hobby și filmează compulsiv tot ce se petrece în jurul său. Johnny dispare din peisaj, iar Ernst, tatăl, sfârșește la închisoare. Nu ni se spune de ce. Dar textul abundă în elipse pe care cititorul / regizorul este invitat să le umple. O sugestie a motivului pentru care Ernst ajunge în detenție, în 1992, te poate duce cu gândul la faptul că fusese agent Stasi în fosta RDG. Caz în care avem de-a face cu povestea unui tată de familie care fuge dintr-o realitate neagră într-o lume liberă, unde exact libertatea este ceea ce i se va lua, imediat după căderea Zidului.

Comentariul lui Scora

Ceea ce șochează și provoacă în același timp, încă de la lectura primelor replici, este faptul că piesa ***We Are Camera*** e complet lipsită de punctuație. Nici o propoziție, frază, sau monolog nu au punct, virgulă, semn de întrebare ori altceva. Fluxul interior al gândurilor personajelor curge liber, fără vreo graniță logică ori vreo licență stilistică evidente. Fără vreun model semantic anume. Practic, este ca un rezervor de idei și replici, pe care ești liber să le structurezi cum simți. Se cântă *ad libitum* pe această partitură pentru 5 voci și o cameră de filmat. Mai mult, episoadele biografice care umplu timpul și spațiul dintre cele 25 de scene sunt total absconse și ele nu pot fi decât intuite, spre a fi construite, ca niște punți de legătură între acțiunile din text. Și, ca misterul să fie și mai dens, nu se specifică niciodată când un personaj vorbește cu camera, când cu un partener și când avem de-a face cu monoloage interioare, pe care le aude doar cel care le emite. Dar, în definitiv, titlul piesei conține exact cheia de descifrare a întregului text: ***We Are Camera***. Adică: ***Noi suntem camera***. Cu alte cuvinte – noi suntem depozitarii fiecărei secunde pe care am trăit-o/înregistrat-o, de la naștere și până la ultima suflare. CUM montăm acest „material” – ține de realitatea subiectivă a fiecăruia. Ce păstrăm și ce cade la montaj, este dictat numai și numai de filtrul existențial al fiecărei persoane în parte. Mai simplu

spus – suntem regizorii, cameramanii și editorii propriei vieți. Noi alegem cum vrem să arate filmul în care jucăm. Și tot noi alegem câtă realitate și câtă ficțiune păstrăm în produsul finit.

Detalii tehnice

Premiera germană a avut loc la Thalia Theater, Hamburg, în 2003, în regia lui ... Armin Petras.

Premiera românească a avut loc în 2012, la Teatrul Bacovia din Bacău, în regia lui Horia Suru.

* * *

Drepturile de reprezentare: henschel SCHAUSPIEL Theaterverlag Berlin, Alte Jakobstr. 85/86 Aufgang 7, 10179 Berlin. Tel: +49 030 4431 8888, Fax: +49 030 4431 8877, e-Mail: verlag@henschel-schauspiel.de.

Drepturile asupra versiunii românești îi aparțin traducătorului Victor Scoradeț, vicmarsco@yahoo.de.

Mostră text

7

31 decembrie 1981

sare

mirco

sonja are 15 ani și vrea să serbeze în sfârșit de capul ei
revelionul și-a dat întâlnire cu prietenii ei pe teufelsberg
mama îi dă tot ce-i trebuie un termos o pereche de chiloți-ciorapi de lână trei
rachete douăzeci de mărci
și două prezervative

sonja

cu astea ce-i

mama

ia-le și taci

mirco

la 10 sonja e deja înapoi

mama

ce-i cu tine aici

sonja

mi-e frig toți au plecat acasă și lor le-a fost frig

mama

și prezervativele

sonja

poftim

mama

vrei crap

sonja

batoane cu sare

8

31 decembrie 1969, ora 16 și 15

john

eu n-am vrut să-i iau lui femeia dar în fond gura ei a fost aia care a căutat-o
pe-a mea

ernst

trebuie să fie ceva liber

paula

la nevoie mă cari în spinare înăuntru și pe urmă eu am să leșin

la recepție

john în chip de hotelier

sorry the last room i gave to the people you see walking there

ernst

soția mea e complet extenuată ne-am sculat foarte devreme copiii așteaptă
afară-n taxi sunteți ultima noastră speranță

john

oh well i'm not hitler you can have the first aid room and tomorrow we see a
new world

with new options

ernst

ce pot să fac se pare că nu avem de ales

paula

ei păi atunci

ernst

poftim mulțumesc pentru dumneavoastră

john

oh wait a minute

john dă un telefon

john

i have a suite for you and your wife

two businessmen from vietnam went out

they can't sleep so far away from earth

in the 24. floor

ernst

sunteți foarte amabil

nu doriți o țigară

john

thanks two minutes before i smoked

9

31 decembrie 1969, ora 18,45

la cină

mirco

radio turku dă tangouri finlandeze

există numai trei cuvinte care sunt identice în finlandeză și în maghiară

unul dintre ele e zahăr

zahăr în proporție de 95 % carbon

de carbonat de carbon au nevoie olimpicii finlandezi

se antrenează aici pentru münchen 72

oamenii schiurilor

în 36 trei finlandezi au câștigat la 10.000 de metri

asta se poate vedea foarte bine în cel de-al doilea film olimpic cu riefenstahl cel
trecut cu vederea
mama e obosită
o să i-o ia-n gură chelnerului și o să scuipe totul în vaza de cristal
și mai târziu la Berlin vaza a explodat până la urmă – o pușcă cu aer comprimat
și papa e obosit
el are conștiința încărcată și un început de ciroză
e cercetător arme bio arme bio